

ZVONČEK

LIST S PODOBAMI ZA
SLOVENSKO MLADINO

Št.
9.

Leto
X.

VSEBINA:

1. Drugačni časi. <i>Fr. Rojec</i> . Pesem	193
2. Kaj nam je pripovedoval naš dedek. <i>A. Pesek</i> . Povest	194
3. Cesarski lovec. <i>Ivo Trošt</i> . Povest s podobo	196
4. Metuljček. <i>Josip</i> . Pesem	200
5. Darežljivi otroci. <i>Mara Gregorčičeva</i> . Igrica v petih prizorčkih	201
6. Dežja bo treba. <i>Fran Košir</i> . Legenda	203
7. Tri miške. <i>Ivan Stepko</i> . Pesem	203
8. Pravljica o rdeči roži. <i>Dušana</i> . Pravljica	204
9. Ljubi mačici, ljubi igračici. Podoba v barvotisku	205
10. Premodre glave. <i>Silvester K.</i> Narodna smešnica	206
11. Dobro jutro. <i>Fr. Kolednik</i> . Pesem	209
12. Pesem ženjice. <i>Bogumil Gorenjko</i> . Pesem	209
13. Ob žetvi. <i>Bogumil Gorenjko</i> . Pesem	209
14. Kameleon. <i>Lad. O.</i> Poučni spis s podobo	210
15. Koristen svet. <i>Fr. Jordan</i> . Povest	211
16. Pouk in zabava.	

Zastavica v podobah. *Vladko Rojec*. — Moj dom. *Iv. Kiferle*. Uglasbena pesem.

— Rešitev. — Kotiček gospoda Doropoljskega 213

 Krasne knjige za mladino!

A. Rapè: Mladini.

A. Rapè: Dáne.

J. Slapšak: Spisi Mišjakovega Julčka.

E. Gangl: Zbrani spisi za mladino.

Vsak izvod v elegantni vezbi stane samo **1 K**, po pošti **16 h** več.

Naročila sprejema „Učiteljska tiskarna“ v Ljubljani.

Listnica uredništva.

Jos. V.: Prejeli in porabimo čimprej. Hvala! — **Borisov:** Porabimo vse. Pozdrav! — **Pavel:** Naznanjamo Vam, da izda v kratkem gosp. Janko Leban zbirko pesmi „Srčni glasovi“. Kdaj izide II. zvezek Rapetovih, Slapšakovih in Ganglovih spisov, je odvisno od tega, kako in kdaj se razproda I. zvezek. Skrbite torej, da ta čimprej poide!

„Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meseca ter stane vse leto **5 K**, pol leta **2 K 50 h**, četrto leta **1 K 25 h**.

Izdajatelj, upravnik in odgovoren urednik: **Luka Jelenc**, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta št. 7.

Rokopise je pošiljati na naslov: **Engelbert Gangl**, učitelj v Idriji.

Last in založba „Zaveze avstrijskih jugoslovanskih učiteljskih društev“.

Tiska „Učiteljska tiskarna“ v Ljubljani.

ZVONČEK

LIST S' PODO:
BAMI' ZA:::
SLOVENSKO
MLADINO:::

Štev. 9.

V Ljubljani, 1. kimavca 1909.

Leto X.

Drugačni časi.

Prišli so mi drugačni časi
kot bili so nekdanj;
zato le redkokdaj oglasi
se moja pesem zdaj.

Družinska skrb teži srce mi,
mračni mi jasni svet,
od dela v posteljo me spremi
in zjutraj k delu spet.

Otrok petero steza roke:
„Oj, mama, ata — daj!“
Pokara mama mi otroke:
„Kje vsak čas vzamem naj?!“

„Saj ata dela, služi vedno,
denar pa tebi da;
zakaj oblečen bil bolj čedno
kot mi bi ta in ta!“

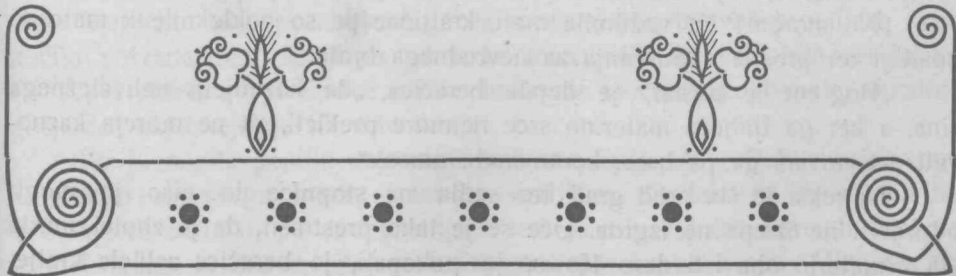
Kdo bi prepiral se z otročki,
ki ne vedo, kako
vse se draži, a njih želodčki
z životki vred rasto!

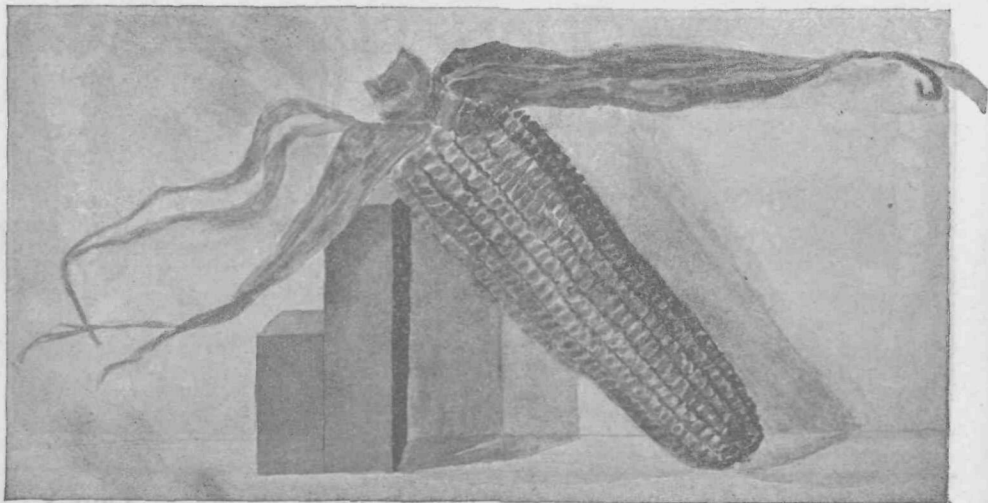
Rad delam, da le moje delo
imelo bi uspeh,
da nanje mogel se veselo
ozreti v poznih dneh:

Da moji mali bi služili
s poštenim delom kdaj
kruh si in domovini mili
koristili bi kaj!

To moje so želje in upi,
ki trud mi zdanjih dni
sladé in v dobi tej gorjupi
poživljajo moči!

Fr. Rojec.

iz risb idrijskih realcev.

Kaj nam je pripovedoval naš dedek.

Piše A. Pesek.

1. Slabota.

(Dalje.)

XII.

otem je povedala kraljična zgodovino zakletja. Njihov oče je bil mogočen kralj, ki je imel dvanajst hčerá in le enega sina. Tega je ljubil nad vse ter mu iz slepe ljubezni dovoljeval vse in tako se je sin prevzel ter izpridil. Postal je predrzen in hudoben. Oče ga je sicer svaril, a bilo je že prepozno,

Ko je mati kraljica zbolela, so poklicali najslavnejše zdravnike, a nobeden ni mogel pomagati — vsi so žalovali za njo, le sin se je vedel prevzetno; ni maral bolne matere. Mati ga je poklicala k sebi, da bi mu dala svoj materinski blagoslov, a sin ga ni maral ter se je ošabno norčeval. Mati je bridko zaplakala; tedaj pa je vstopila stara beračica ter rekla, naj mati prekolne nehvaležnega prevzetnega sina.

„Ne morem!“ je vzdihnila mati, kraljične pa so poklekile k materini postelji ter prosile odpuščanja za nèvrednega brata.

„Bog me je poslal,“ je dejala beračica, „da kaznujem nehvaležnega sina, a ker ga ljubeče materino srce ne more prekleti, ga ne morem kaznovati. Kaznovala ga pa bom, ko ti, mati, umreš.“

To rekši je šla pred grad ter sedla na stopnice in niso je mogli odpraviti ne izlepa ne izgrda. Oče se je tako prestrašil, da je zbolel, umrla sta z materjo oba isti dan. Ko so ju pokopali, je beračica zaklela kralje-

viča v zmaja, ki je zletel v morje ob deveti deželi. Kraljične so postale črne kakor zamorci, a ministri, gospoda, služabniki in ljudstvo — so se izpremenili v zvezi, ptice in ribe.

Ko so bile kraljične same, so bridko jokale. Beračica jih je potolažila, rekoč: „Rešiti vas more le tisti, ki jako ljubi svoje starše in svoje brate, in da se vam ne zgodi kaj hudega, se izpremenim jaz v psa ter vas bom čuvala.“ In izpremenila se je v velikega črnega psa, ki jih je spremljal vsepovsod in jih čuval.

„Gospoda,“ je nadaljevala najstarejša kraljična, „rešeni smo vsi prekletstva, in rešeli so nas ti-le bratje. Rešil nas je Slabota, ki je premagal zmaja, našega zakletga brata, in v zahvalo za njegovo junaštvo mu odstopam prestol in vso kraljevo čast in moč ter vse kraljevstvo.“ Stopila je s prestola ter šla k Slaboti.

Po dvorani pa je zaoril klic: „Živio, Slabota, naš kralj!“

Najstarejša kraljična je prišla Slaboto za roko ter ga odvedla k prestolu. Slabota pa je izpregovoril: „Velecenjene kraljične, slavna gospoda! Jaz nikakor ne sprejemem kraljevske časti in oblasti, ker tega nisem zaslužil. Pač pa prosim, naj bo kralj moj najstarejši brat, ki je bil z menoj in vsemi brati vedno ljubezniv, ki je mene čuval in ki je bil tudi pri vojakihi povišan za narednika.“

Govorili so še nekoliko, a ker Slabota nikakor ni hotel prevzeti kraljevstva, ga je prevzel najstarejši brat, ki je bil narednik.

Pokleknil je pred najstarejšo kraljično, ki mu je ogrnila kraljevi plašč, opasala meč, dala žezlo v roko ter mu položila kraljevo krono na glavo. — Kraljičnam so gospodične, bratom pa gospodje ogrnili krasne plašče, ki so jih prinesli.

Najstarejši brat gre k prestolu, kraljične in bratje pa se zberejo okrog njega, in nepopisno veselje zavlada po dvorani in med ljudstvom pred gradom, zakaj imeli so zopet kralja, rešeni so bili zakletja in upravičeno so torej pričakovali boljših časov.

Ministri so potem dejali, da se mora kralj oženiti s katero kraljično in domenili so se, da vzame najstarejši brat, kralj, najstarejšo kraljično, starejši starejšo itd. po vrsti, najmlajši brat, Slabota, pa najmlajšo kraljično. Da pa bo veselje dlje časa trajalo, so določili, da se ne bodo oženili vsi naenkrat, temveč po vrsti, prvi mesec najstarejši, drugi mesec starejši itd., dvanajsti mesec pa Slabota.

Pričeli so s pripravami za gostijo najstarejšega brata, kralja, z najstarejšo kraljično. Niso pozabili bratje na svoje starše, temveč poslali so zlato kočijo z dvanajstimi konji po očeta in mater. To sta vam bila vesela, ko sta zopet videla svoje sinove zdrave in črvste in celo tako bogate, imenitne gospode; najstarejši je bil celo kralj!

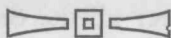
Ko je minila gostija najstarejšega brata, kralja, so pričeli s pripravami za gostijo starejšega brata s starejšo kraljično. In tako so se veselili ter vsak mesec obhajali po eno gostijo. Vsem je mineval čas hitro, le Slabota je štel tedne in dneve, kdaj pride njegova poroka na vrsto. Misli so mu

uhajale v deveto deželo in ni vedel, kako bi napravil, ali bi se tukaj oženil ter ostal tukaj ali pa bi šel v deveto deželo ter tam oženil cesarično ter postal mogočen in slaven cesar.

Povedal je bratom svoje misli, da bi šel nazaj v deveto deželo. Prigovarjali so mu sicer, da bi ostal pri njih, a vendar so mu tudi privoščili srečo, da bi postal cesar. Najmlajša kraljična, ki je zaradi prebite žalosti bila bolehná, je dejala: „Dragi naš rešitelj! Le idi nazaj v deveto deželo, kjer te čaka sreča in veselje; jaz se itak ne bom možila, ker sem bolehná, ker sem preveč prejkala, ko sem bila sama tukaj.“

In tako se je dvanajsti mesec po svoji vrnitvi iz devete dežele odpravil Slabota zopet na pot v deveto deželo. Poslovil se je presrčno od vseh, najbolj pa od matere in očeta in odjezdil nazaj v — deveto deželo.

(Konec.)

Cesarski lovec.

Spisal Ivo Trošt.

sem-le v gozd.

esarja Jožefa II. je na lovu v dunajski okolici ujela nevihta s ploho. Sam in do niti premočen se je zatekel vedrit v uborno gozdarsko kočó. Doma je bila le gospodinja z majhnim otrokom v zibelki. Zgovorna mlada ženica ni poznala cesarja ter je zaraditega govorila z njim preprosto in zaupno kakor z vsakim navadnim cesarskim lovecem, ki so često prihajali plašit divjačino

Hvalila je svojega moža Rudija, kako je marljiv in dober, koliko je že prihranil, odkar sta skupaj. Služil je sirota brez staršev, ki so mu pomrli v rani mladosti, pri sedanjem gospodarju Kernu za pastirja, potem za hlapca. Gospodar ga je imel rad in mu je zaupal vse. Pošiljal ga je v gozd nadzirat delavce, ki so pripravljali les za stavbe. Tukaj je še očitneje kazal zvestobo svojemu gospodarju, zakaj preprečil je marsikatero tatvino, ki so jo delavci izvršili na gospodarjev račun v svojo korist. Rudijevo bistro oko je bilo povsod.

Ko se je njegov prihranek povečal, da ga je začel opozarjati že sam Kern, naj poskrbi, da mu bo denar donašal tudi pošten dobiček, je začel Rudi jemati sam kar cele oddelke gozda, da ga je potem obdelal na svoj račun in prodal. Gospodar je imel zato manj skrbi, Rudi pa lep dobiček.

Kern mu je odkazal v bivališče to-le kočó, odkoder ni daleč k delavcem. Poleg kočó je tudi nekaj njivic in travnikov, ki sme z njimi Rudi upravljati po svoji volji.

Sedaj imata že toliko, da bi se s Kernom pogodila za ta svet in ga plačala. Treba jima samo še 200 goldinarjev, ki bi pa Kern zanje lahko počakal, saj je bogat mož, in Rudi mu je s svojo zvestobo pridobil in pri-

hranil marsikak novčič. Toda Kern je trd. Vse usluge je pozabil in koče z zemljiščem ne proda. Trdi, da ne mara soseda sredi svojega sveta. To bi pomenilo toliko, kakor da je zakrpal svoj plašč s sosedovo zaplato. Rudi in ona, njegova Gerti, sta se pa tukaj skoro udomačila. Okolico poznata, zemljišče tudi. Kočo bi razširila, skrčila gozd, zaredila živino in se potem veselila napredka in božjega blagoslova sredi svojih otrok na lepo obdelanem kmetiškem posestvu.

Saj je ona tudi kmetiška hči. Brat ji je zgodaj zagospodaril na rodnem domu. Dorasla mu je družina, pa je nji izplačal doto ter ji pokazal pot po svetu. Kaj je hotela? Kmetiško delo je znala, pri materi se je naučila tudi prati in nekoliko šivanja. Prav nič se ni ustrašila. Pri Kernu se je zglasila in ponudila za deklo, pa so naredili. Tu je spoznala tudi svojega Rudija. Ugajala ji je njegova marljivost in varčnost. Imela je poleg dote že nekaj prihranka. Računala sta, da se jima v dveh letih po poroki mora nabrati toliko, da lahko vprašata Kerna, koliko zahteva za kočo z zemljiščem. Nista se varala. Poročena sta komaj poldrugo leto, pa že imata potreben denar razen onih 200 goldinarjev, ki jih lahko zaslužita v par letih. Sedaj pa ne vesta, kako ne kam. Kupila bi lahko kje drugje, ali drugje je svet drugačen in tudi zaslužek v gozdu negotov. O, da mora biti Kern tako neusmiljen!

Vse to je ženica potožila cesarju skoro v eni sapi. V kuhinji je bilo sicer toplo, toda rad bi se bil vsaj osušil, še rajši preoblekel. V mokri obleki se človek — tudi cesar — lahko prehladi. Spričo Gertine zgovornosti, ki je žuborela neprestano kot gorski studenec, Jožef ni mogel niti toliko seči v besedo, da bi povedal, česa želi. Videl je v koči red in snago ter vprašal ženico, ko se je oddahnila ob Kernovi neusmiljenosti, če sama oskrbuje gospodinjstvo ali ima pomočnico, kar bi ne bilo čudo, ko mora kuhati za deset in več delavcev, njih in moža prati, oskrbovati otroka, pa ima hišo tako čedno in redno.

Ženici je ugajala ta pohvala.

„I, kaj pa? Sama, vse sama. A to še ni nič. Snaga je pol življenja. To mora biti. Ker imam povsod red, me tudi mnogo ne zamudi, da imam vedno vse čisto. Dela je res veliko, dela, veste, gospod lovec. Ko bi že ne bilo treba nositi jedi za delavce trikrat na dan. Kam naj ta čas spravim otroka? Največkrat ga nesem s seboj. Dvakrat na teden moram v mesto s perilom. Tudi tedaj moram malega Sepelčka oddati Rudiju v gozd. Mnogo truda je s perilom, veste, pa tudi lep zaslužek. Dunajčani me imajo radi. Vsi hvalijo moje delo. K tistim 200 goldinarjem, ki jih še nimava, pomagam sama s perilom gotovo eno tretjino. Saj tudi lahko.“

In v svoji postrežljivosti je stopila v sobico k predalniku, vzela iz njega Rudijevo perilo, lepo lično spravljenno in belo ko sneg.

„Lejte, tako-le perem, gospod. A — pa! — Šele sedaj sem se domislila: Mokri ste, gospod. Če vam drago, pa se preoblecite v to-le. Moj Rudi ima tri srajce in troje spodnjih hlač; bo že potrpel. Pojutrišnjem pri-

dem v mesto in prinesem vaše perilo, lepo in čisto oprano. Tedaj mi vrnete Rudijevo. Morda bo vaša gospa zadovoljna, da bom poslej prala tudi vam.“

Jožef se je skrivaj namuznil, zakaj bil je — tudi vse poznejše življenje — samec. Ponudbo je vendar sprejel neizpremenjeno in poprosil gozdarjevo vrhno opravo. Zgovorna ženica mu je prinesla še to, ga povabila v sobo, kjer je spal otrok, in ga še opozorila, naj se preoblači brez ropota, da ne zbudi nje Sepelčka. Cesar obljubi in se nasmehne. Gozdarica je šla v kuhinjo, da popravi ogenj, zakaj vedela je, da toplota dobro de premočenemu človeku.

Jožefu je bila všeč snažna sobica. Ogledal se je v gozdarjevi nedeljski opravi in se zopet nasmehnil. Potem pa leže zložno k topli peči na klop, da se ogreje. Ali izza daljnega hriba je že donel lovski rog. Lovci so zgrešili cesarja in ga iskali. Jožef pa ni hotel, da bi ga dobili v tej-le koči. Skvarili bi ženici in sebi nedolžno veselje.

Odpre duri in reče: „To-le za prijaznost“. Na mizo položi rumen cekin. Gozdarica se prestraši in odločno odkloni vsakršen dar. „Gospod lovec, le spravite, prosim! Nisem zaslužila. Tudi ko vam prinesem prvič perilo, vam ne bom računala ničesar; pozneje seveda — pa, če vam bo ugajalo in vaši gospé. Samo povejte, kako se pravi pri vas, da vas najdem.“

„Pa res, to sem zabil,“ de cesar. „Ali znate čitati?“

„Ne, gospod; se nisem učila.“

„A vaš mož?“

„Tudi ne.“

„Vam pa prebere kdo drugi, ko pridete v mesto.“ Jožef napiše nekaj na listek in ga da ženici.

„To-le pokažite na Dunaju, pa me najdete. A ne zabite moje današnje obleke! Zdravi!“

Cesar odide.

Nebo se je zjasnilo, in povsod je zakraljevalo toplo solnce. Lovci so se takoreč kopali v njegovih žarkih, zakaj mokri so bili do kože. Cesarja so komaj spoznali v gozdarski opravi. Nihče se pa ni upal vprašati, kje se je preoblekel. Skrivaj so se spogledali, ko tudi sam Jožef ni hotel povedati, kje je vedril. Razumeli so se, češ: to je zopet ena tistih cesarskih muh, ki jih je imel veliki vladar že mnogo, a vse v prid in pomoč trpečemu človeštvu. Radovedni so bili vendar, kaj namerava danes.

•

Tretji dan pride Rudijeva Gerti, gozdarjeva žena, v mesto s perilom. Prvemu meščanu, ki ga sreča, pokaže cesarjev listek. Meščan prečita, se nasmehne in ji pokaže najbližjega stražnika, ki naj mu da listek. Stražnik pogleda listek, potem pa še bolj začudeno mlado okoličanko, ki je bila že v strahu, zakaj z mestno stražo ni imela rada opravka. „Pa pojdem kar z vami, mamica. Nič se ne bojte. Ne greste v slab kraj.“

Na listku je bilo zapisano:

To ženico naj se privede skozi vrtna vrata. Tam me počaka. O prihodih moram biti takoj obveščen.

Jožef.

Tedaj so se Dunajčani že zbirali pred cesarskim gradom. Gospod, ki mu je Gerti pokazala prvemu listek, je povedal njega vsebino meščanom na ulici in takoj je bilo znano vsem: cesar je zopet eno uganil, toda kakšno?

Vedno več je bilo radovednežev.

Ženica se začudi krasnim nasadom na cesarskem vrtu, a še bolj so se čudili tam se mudeči gosposki šetalci in gospe, ko so zagledali ženico s

košaro na glavi. V nji je nosila perilo in cesarjevo lovsko obleko, kakor je bilo naročeno.

Ko ji stražnik veli počakati, odide, ona pa postavi košaro pred se na tla, jo odpre in razklada perilo. Tedaj stopi pred njo bogato oblečen, visok gospod. Ženica se ga prestraši, a kmalu spozna po glasu in licu, da je cesarski lovec in nihče drugi.

„Kmalu bi vas ne poznala, gospod.“

„Nič, nič, mamica! Le brez skrbi! Ali ste prinesli vse?“

„Vse, gospod! Tukaj-le, prosim!“

„Tudi jaz vam vračam obleko vašega moža.“

Strežaj v pisani opravi položi prednjo zveženj obleke. Tedaj pa je zgovorni ženici zastala sapa: strežaja je poznala po obleki, da je z dvora prav od cesarja ali pa njegove matere Marije Terezije. Toda danes pa ona ni mogla v besedo; cesar je namreč zdržema nadaljeval: „Svojo obleko in perilo vam puščam v spomin; naj jo nosi vaš Rudi. Povejte mu, da sem že preskrbel pri Kernu vse zastran prodaje koče in zemljišča. Prav rad bo prodal. Tukaj-le vama podarim še tistih 200 gold., ki jih nedostaje, da poravnata kupnino. Vajina marljivost in vztrajnost zasluži še večje plačilo. Zdravo!“

„Gospod“ vzklikne ženica, zakaj šele sedaj se je prav zavedla, kje je in kaj se godi z njo. „Gospod, pa niste vi — cesar?“ Cesarja ni bilo več pred njo, toda obstopivša jo gospoda ji je potrdila več nego s sto glasovi, da je bil njen dobrotnik cesar Jožef in nihče drugi. Vsem je morala pripovedovati, kako se je zgodilo, in ni nehala hvaliti dobrega vladarja, ki se mu ni utegnila niti zahvaliti.

Ko je stopila vsa srečna z vrta na ulico, jo je že čakala množica radovednih meščanov in meščank. Vnovič je morala pripovedovati o cesarskem lovcu, ki ni bil nihče drugi nego cesar sam. Vse Dunajčanke so hotele, naj pride k njim po perilo, da je bila pridna ženica zares v zadregi.

Vsa srečna se je vrnila na svoj dom, ki je bil kmalu zares njen in njenega Rudija. Sredi kopice otrok je še dolgo let dovažala Dunajčanom perilo, a njen mož je pridno gozdaril, da je znatno razširil prvotno kočo in tudi zemljišče. Vedno je rada pripovedovala o cesarskem lovcu in dobrem cesarju Jožefu na Dunaju.

Njeni vnuki so že gospodovali na vsem Kernovem posestvu, a prvotni dom so še vedno nazivali „Pri cesarskem lovcu“.

Metuljček.

<i>Metuljček, metuljček, ostani pri nas in koplji v cvetoči se zarji, ne leti čez hribe, čez sive goré, kjer spijo bučeči viharji.</i>	<i>Vihar na peruti bo svoje te vzel, prah zlati ti s krilc bo otresel, tja v dalno morjé, tja v dalno morjé, tja v temne valove zanesel.</i>
---	---

*In tam zdihoval boš po naših logeh,
ki vesna odeva jih s cvetjem,
in tožil zaman boš po senci gozdov,
ki ptice jih dramijo s petjem.*

Josip.

Darežljivi otroci.

Igrica v petih prizorčkih. Spisala *Mara Gregoričeva*.

OSEBE:

Mati; Terezka, njena hči; Ančka, njena prijateljica; berač; beračica.

Prvi prizor.

Terezka (stoji pred mizo, ki je posuta s cvetjem; napravlja šopek in poje narodno popevko):

Gozdič je že zelen,
travnik je razcveten,
ptički pod nebom
veselo pojo.

Drugi prizor.

Ančka: Dober dan, Terezka! Vidim, da si vesela, ker prepevaš!

Terezka (se nagloma ozre): Oj, ti si, Ančka? Vesela sem, da! Ali nisi tudi ti?

Ančka: Seveda! Pomisli, danes je bila pri nas moja botrca ter mi darovala desetico. Le poglej jo, kako se sveti!

Terezka: Meni pa je kupila mamica srebrno verižico.

Ančka: Ali res? Pokaži jo no!

Terezka (se zateče k omari in vzame iz nje škatlico): Le oglej si jo, ali ni zala?

Ančka: Krasna verižica!

Terezka (si jo natakne okrog vratu): Tako sem vesela, da bi je ne dala od sebe za ves svet.

Ančka (pogleda po cveticah): Kaj pa delaš tukaj?

Terezka: Na travniku sem natgala te rožice in sedaj jih vežem v šopek.

Ančka (se ozre): Ali ni nekdo potrkal?
Terezka: Mogoče! Kdo pa je? Vstopite!

Tretji prizor.

Berač: Hvaljen bodi Jezus Kristus! Prosim vbogajme!
Terezka: Ničesar nimam, ubožec, ker sem sama doma!
Ančka: Ubožec! Jaz pa vam lahko pomagam. Desetico imam v žepu.
(Seže v žep.)
Berač: A gotovo je od matere, ki te je poslala v prodajalnico, kajne, deklica?
Ančka: Nikar! Prav moja je, le vzemite jo!
Berač: Tedaj pa hvala! Mili Bog naj ti povrne to dobroto! Z Bogom!
Obe deklici: Z Bogom, z Bogom!
(Ko berač odide, stopita obe k mizi, vežeta vsaka svoj šopek in pojeta):

Ptički, jaz vprašam vas,
al' bo kaj skor pomlad,
al' bo kaj skoraj
zelena pomlad?

Četrty prizor.

Beračica: Dober dan, otroci! Ali ste sami doma?
Terezka: Da, prav sami sva!
Ančka: Kaj pa želite?
Beračica: Vaše starše sem hotela poprositi pomoči. Toča nam je pobila ves pridelek! Doma nimamo kaj jesti. Otroci me prosijo kruha, a jaz ga nimam, oh!
Terezka: Kako se mi smilite, ubožica!
Ančka: Kako mi je žal, da vam ne morem pomagati.
Beračica: Gorje meni! Kam naj bi se obrnila? (Zajoče.)
Terezka (si sname verižico izza vratu): Nate, siromašica! Vzemite to verižico!
Beračica (stopi za korak nazaj): O, tega pa ne sprejemem, drago dete!
Terezka: Zakaj ne? Verižica je moja! Prodajte jo, pa dobite zanje lepe novce. Le vzemite jo!
Beračica (vzame): Hvala, dobri otrok in Bog naj ti povrne. (Odide.)
Ančka: Uboga žena, kako se mi smili!
Terezka: Oh, meni tudi!

Peti prizor.

Mati (vstopi izza drugih vrat): Kaj pa delata, dekleti?
Terezka: Le poslušaj, mama! Zdaj je bila tukaj stara ženica, ki je vprašala po tebi. Jokala je in pravila, da nimajo doma kaj jesti, odkar jim je toča vse pobila. Ker nisem imela nič denarja, sem ji dala srebrno verižico. Saj nisi jezna, mamica?

Mati: Ne, nisem jezna, ker si s tem pokazala svoje usmiljeno srce, da ubogim rada pomagaš. Kdor pomaga potrebnim, tega Bog ne zapusti. Namesto srebrne verižice pa imej odslej moja zlato. (Sname si jo izza vratu in obdari hčer.)

Terezka: O, zlata moja mamica! Ampak veš! Tudi Anica je dala vbogajme. Bil je tukaj tudi berač, in temu je Ančka dala svetlo desetico, ki jo je dobila od botre!

Mati: Ali rès, Ančka? No, to me tako veseli, da ti podarim krono. Na!

Ančka: Hvala, ljuba strina!

Mati: Bodita vselej darežljivi, kadar vidita potrebo in uboštvo!

(Zavesa pade.)

Dežja bo treba.

Narodna legenda. Zapisal Fran Košir.

Ob grozni vročini in hudi suši prideta nekoč Kristus in Peter do njive, ki so na nji delavci okopavali koruzo. Peter jih vljudno pozdravi ter vpraša: „Ali je suša?“

„Suša je, suša,“ odgovore delavci skoraj enoglasno. Hudomušni hlapec pa še pristavi: „Bog daj dežja, da bi se naležal.“ — „Bog daj lepo, da bi se ga navlekel,“ meni Rumežev Jakec, velik vaški pijanec.

Kristus in Peter gresta dalje po pešpoti tik njiv ter dospeta do drugih delavcev. Voščita jim dobro srečo in vprašata: „Ali je suša?“

„Oj, grozna,“ de gospodar, „pa mislim, da bo kmalu dež. Saj je sinoči lisica ugrabila zajčka, davi pa je petelin pel na gredi.“

„Mogoče,“ odgovorita sveta potovalca ter jo mahata naprej.

Koncem vasi ob žuborečem potoku ogovorita zopet delavce ter jih vprašata, če je zemlja suha.

„Suha je, suha in vsa razpokana,“ veli skrbna gospodinja ter vzklikne: „Ljubi Bog, daj nam, daj pohlevnega dežja!“

„Kdor prosi, bo uslišan,“ pravi Kristus, ko odhaja s Petrom.

In Bog je uslišal molitve vroče glas ter poslal oživljajočega dežja.

Tri miške.

*Tam v kotičku temnem
miške tri čepé,
lačne in premrle
to si govoré:*

*„Oj, slanine, mati,
v shrambi imajo,
v dimniku klobase
lepe kimajo.*

*Hej, ko bi ukradle
tamkaj par klobas!
To bi nam dišale,
to bi grele nas!...“*

*Muca, zadaj skrita,
zvito se smeji,
saj ujela miške
kmalu bo vse tri!*

Ivan Stepko.

Pravljica o rdeči roži.

Spisala Dušana.

a pragu svoje kočje je sedela stara Liza in jela pripovedovati vaškim otrokom:

Bil je to krasen vrt, tam v oni daljni deželi ... Cvetele so lepe cvetke, tako lepe, da jim gotovo ni bilo nikjer enakih.

Vitke, blede narcise poleg dehtečih hiacintov, bahati mak poleg ponižne vijolice. In kakor velike zvezde na sinjem nebu so se svetile lepe širokocvetne astre vseh barv. A najkrasnejše izmed vseh cvetic so bile one rože, da, tiste bele krasne rože. Take čiste bele barve še ni videlo človeško oko. Bele lilije so se sklonile ob pogledu na bele rože. Snežene astre so se upognile, ugledavši čiste rože. In še celo srebrnočisti oblaček na nebu je hitel hitro, hitro mimo vrta, ker ni mogel trpeti, da bi imel še kdo čistejšo barvo, kakor jo ima on.

In rasle so tam na vrtu te bele rože in šepetale. Svetile so se v blesteči belini ob solčnem vzhodu in zahodu in črez dan so odpirale cvetove pisanim metuljem. Radi so poletavali metulji v te čaše in napojili so se sladkega, omamljivega vonja. Strepotali so s prozornimi krilci in drhteli radosti. In še vsepolno drugih metuljčkov je prišlo.

In glejte, otroci, nihče se ni upal odtrgati teh belih cvetov. Kakor hitro se je bližala človeška roka tem cvetom, tedaj pa so jeli drhteti blede lističi in se trestiti, da je človek nehote umaknil roko in odšel.

In tako je prišlo, da so leto za letom rasle tiste bele vrtnice, in nihče jih ni nikoli potrgal. Vse cvetke na vrtu, še celo bahati mak, so jo pripoznali za kraljico vseh cvetic.

Neki dan so posebno dehteli cveti bele rože. Tresli so se v vetru.

Pa je prišel deček na vrt, se divil vsem cvetkam in prišel do bele rože. Iztegnil je roko in — odtrgal je belo rožo ...

Tedaj pa se je zgodilo veliko čudo.

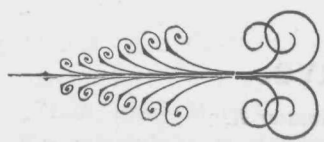
Neusmiljen je bil deček in je trgal lističe roži. A hipoma ni imel v roki več belega cveta, ampak krvavordeč cvet.

Zabolelo je belo rožo, ko ji je deček trgal lističe, in kri ji je tekla iz rane in je pordečila vse liste. In ves grm belih rož je postal rdeč. Vsi cveti so dobili temnordeče, krvavordeče žametaste lističe. Zakaj glejte, otroci, tudi cvetke čutijo. Nikoli in nikdar jim ne trgajte lističev. Trepetajo v vaših rokah in se tresejo bolečine.

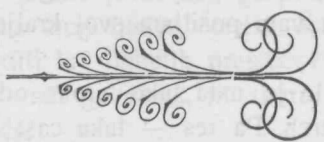
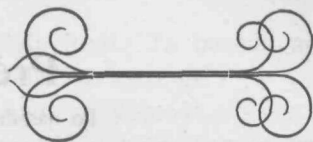
In od tistega časa so rasle na onem mestu rdeče rože z žametastimi cvetovi. Povešale so svoje cvete in žalovale za belimi listi ...

Vstala je stara Liza, in otroci so molče odšli po vasi.

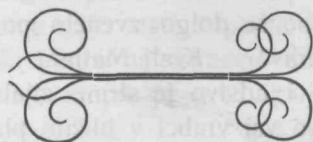

Ljubi
igračici

Ljubi
mačici

Premodre glave.

Po narodni smešnici spisal *Silvester K.*

XXIV.

udo vojno je imel некоč kralj Matjaž s Turki. Čeprav pa je imel vojakov kakor listja in trave in čeprav je bil sovražnika že neštetokrat premagal, mu je vendar predla jako slaba, ker je dobil Turčin nenadoma nove izdatne pomoči.

Zamišljen in slabovoljen je sedel kralj Matjaž v svojem šotoru. Skrb mu je gubančila čelo in naj je pre-mišljaj tako ali tako — ni si vedel pomagati iz zagate. Molče in žalostni so stali okolo njega njegovi zvesti in izkušeni vojskovodje in čeprav so bili pripravljeni vsi darovati takoj v prvem trenutku svoje življenje za ljubljene kralja, so vendar vedeli, da bi bila ta požrtvovalnost v tem slučaju popolnoma zaman. Iz sovražnega tabora se je čul zamolkel šum in topot, zamolkel hrup novoprihajajočih čet. Odkod pa naj kralj Matjaž dobi potrebne pomoči? Doma, na domačih tleh mu je treba udariti samo z nožnico sablje po tleh in trume se začno zbirati okrog njega, kakor bi jih veter pripihal od vseh strani. Tukaj na tujem pa je drugače.

Kralj se zdrami iz globoke zamišljenosti, skoči na noge in vzklikne:

„Umakniti se moramo! Sicer nisem vaju korakati nazaj, ker še nikdar nisem hodil rakovo pot, a če hočem rešiti sebe in svojo vojsko, moram storiti brezpogojno tako, kakor mi velewa razum.“

Z veliko težavo je rešil kralj Matjaž svojo vojsko in se umaknil v varno zavetje. Od tukaj je na vse strani poslal svojo sle nabirat novih vojakov.

Eden izmed teh Matjaževih poslancev pride tudi v Zabrd. To vam je bilo šuma in hruma! Kraljevi poslanec slavnega Matjaža v slavnem Zabrd!

Vsi drve brž k občinski hiši, dobro vedoč, da bodo edinotam zvedeli popolno resnico, čemu je slavni kralj poslal svojega poslanca v Zabrd.

Ludstvo se ni motilo — ni mu bilo treba dolgo čakati. Kmalu se prikaže znana oseba, vaški župan, držeč veliko pismo v roki. Začne ga čitati:

„Slavni meščani veleslavnega Zabrd! — V veliki stiski se obračam jaz, kralj Matjaž, do vas s prošnjo, da mi pošljete trumo krepkih mož v pomoč. Kruti Turčin me je prisilil, da sem se moral umakniti. A zbral bom vojsko, ki je še ni bilo na svetu, in premagati hočem nasprotnika, kakor še ni bil premagan nikdar. Dobro vedoč pa, da jih ni odličnejših ljudi od Zabrdžanov, upam, da jih tudi v pogumu ne prekaša nihče. Vabim vas torej, da se udeležite velikanskega plesa, ki hočemo na njem Turčinu zagosti, da mu bo še dolgo zvenelo po ušesih. Sicer pa vam pošiljam svoj kraljevski pozdrav! — Kralj Matjaž.“

Ljudstvo je strme zijalo na pismo. Imelo je usta tako široko odprta, da so vsi vrabci v bližini plaho pobegnili s streh. Pa res — taka čast! Sam

kralj Matjaž zove slavne meščane in najodličnejše ljudi. Ta beseda mu ne sme biti zaman! Že v prihodnjem trenutku se sliši iz vseh grl:

„Živio, kralj Matjaž! — Živio! — Vsi gremo na vojno!“

Ker ob splošnem navdušenju župan ne pride do besede, a se vendar kot najvišja glava v Zabrdi mora izkazati od drugih meščanov, začne tudi on na vse grlo, zdaj nizko, zdaj zopet visoko, kričati z ljudstvom. In ker hoče na vsak način prekričati svojo zijajočo čredo, se napenja tako močno, da se mu na srajci pod vratom odtrga gumb in z močjo skoči sosedu ravno na nos.

Pomalem se poleže krik. Ko pride zdaj župan na vrsto in hoče nekaj govoriti, spozna, da nima glasu. Kaj pa stori modra glaviča? Samo toliko si vzame časa, da vaškemu krčmarju zašepeče na uho, naj naglo pripravi dober obed za kraljevega poslanca, župana in občinske odbornike, potem pa pobliskovo pohiti domov. Pa se mu je tudi mudilo! Kraljevi poslanec je tu; treba ga je pogostiti; treba se je nadalje posvetovati, kaj naj se ukrene glede vojne; župan mora na vsak način imeti svoj običajen govor, treba mu je napiti kralju Matjažu in njegovemu poslancu — a kje vzeti izgubljeni glas? Oh, da je moral prej tako kričati, ko je hotel pokazati, kdo je župan v Zabrdi! Županovati je časih res hudo!

Župan je torej hitel domov po domača zdravila, kakršnih je imel dovolj za vsako domačo bolezen. Mati županja mu je morala skuhati vročega čaja, a preden ga je izpil, je pogoltnil celo čašo toplega olja, ki so bili v njem: zdrobljen sladkor, drobno zrezan pelin in jako tanko nastrgan hren. Ko je župan že izpil čaj tako vroč, da se mu je kadil skozi nos, si namaže vrat s staro mastjo, si ga oveže in odide nazaj k družbi. Ta ga je že težko in s skrbjo pričakovala. Nekaj časa mora res molče sedeti, a pomalem se vendar začne kazati zdravilna moč: olje, hren, sladkor in pelin so tiščali, stara mast je vlekla — hripavost se je morala umakniti, in župan je zopet mogel za silo govoriti.

Kakor je ljudstvo samo sklenilo, se je tudi zgodilo. Zabržani so šli na vojno. Šli so vsi možje, le starci in dečki so ostali doma. Truma sicer ni bila videti velika, a je bila videti pogumna. Korakala je tako čvrsto naprej in se vedla tako neustrašeno, da so manjši možje komaj dohajali večje. V taboru kralja Matjaža so bili Zabržani — kakor se je samim dozdevalo — sprejeti z velikanskim veseljem. Vsi so veselo skakali okolo njih, se smejali in ploskali z rokami:

„Zabržani so tu, Zabržani! Ti sami premagajo Turčina! Pridite jih gledat!“

Take besede so jim silno ugajale. In ko se jim je še celo približal kralj Matjaž sam, jih prijazno pozdravil in stisnil županu roko, rekoč:

„Kako je še kaj, gospod župan? Dobro, da ste prišli! Ali vidite, kako so vas moji ljudje veseli? Kako pa je kaj doma? So mati županja letos priredili kaj debelih prašičev?“ — je bil zabrški ponos na vrhuncu. Župan, sicer vnet govornik, ni skoraj dobil besed. Samo stopil je pred kralja in zaklical:

„Gospod kralj! Kje so Turki, kje, da jih takoj gremo pošteno namlatit?“

„Le pomalem, le pomalem, ljubi moji Zabržani!“ je moral kralj Matjaž miriti prevnete korenjake. „Kaj pa ostane moji vojski, če Zabržani sami pobijete Turka?“

Prišlo je do bitke. Kralj Matjaž je silno pobil sovražnika, in dolga leta se Turki niso upali v slovenske krajine.

Po dovršeni nalogi se je Matjaževa vojska začela razhajati. Tudi Zabržani so se pripravljali za odhod. Radi bi bili še enkrat videli kralja Matjaža, toda v splošni zmešnjavi ga ni bilo mogoče dobiti. V zadnjem trenutku prijezdi kraljev sel, sporoči Zabržanom kraljeve pozdrave in izroči županu veliko pismo. Župan ga odpre in ga glasno prečita svojim ljudem. Pisal ga je kralj:

„Veselslavni in velepegumni Zabržani! — Sprejmite od kralja Matjaža najiskrenejšo zahvalo za izdatno pomoč v boju proti krvoločnim Turkom. Bojevali ste se tako, da bo vaše ime za večne čase ostalo ohranjeno v svetovni zgodovini. Kakor se mi je poročalo, ste bili nele skrajno pogumni, ampak tudi modri in previdni. Prvi ste bili povsod, kjer je bilo treba iti — iz boja in zadnji vedno tam, kjer je bilo treba iti — v boj. Moji vojaki sicer delajo to reč ravno narobe, toda vam, ljubi Zabržani, moram tudi pritrditi. Pomisliti je namreč: če bi v ljutem in krvavem boju hotel biti prvi in bi nas Turčin popolnoma pobil — kdo bi pa tedaj bežal? Edino skrajno previdni Zabržani! Dobro sem torej uvaževal vaše modro ravnanje in kot znak svoje hvaležnosti vam darujem svojo belo kobilo najčistejše arabske pasme. Res je že nekoliko porabljena zaradi hudega vojniškega trpljenja, pa za pleme vam bo najlepše darilo, ki vam ga morem dati. Pazite torej nanjo, da se ji kaj ne pripeti na poti proti domu in pomislite, da kralj Matjaž ne da karbodi komu konja. Srečno pot vam želi — kralj Matjaž!“

Istočasno je bil drugi sel prignal belo kljuse, in veseli so Zabržani odkorakali proti domu. Premikali so se počasi, ker niso hoteli preveč utruditi Matjaževe kobile. Po večdnem korakanju po Ogrskem prispo naposled do reke Mure, čez katero so morali priti. V veliki skrbi za kraljevo žival so po daljšem posvetovanju nekaj storili, kar je dozdej edino v zgodovini. Ker se namreč niso zanesli na mostove, meneč, da bi se utegnil kateri podreti pod težo žlahtne živali, in bi žival mogla utoniti v valovih dereče Mure, so gnali kobilo ob levem bregu naprej in gor do izvira in okrog tega po desnem bregu navzdol — dokler niso prispeli domov.

S kobilo niso imeli sreče: že v par dneh jim je poginila. Spomin nanjo pa živi še dandanašnji med Zabržani. Nasprotniki seveda trdijo, da kralj Matjaž nikdar ni pisal zgoraj navedenega pisma in ni dal Zabržanom kobile, ampak da je bila vse to burka, ki so jo uprizorili hudomušni Matjaževi vojaki.

Zabržani seveda imenujejo to trditev grdo laž. Verjemimo jim!

Dobro jutro!

Dobro jutro, zora zlata!
Vem, zakaj se mi smehljaš;
mojo prošnjo čula si
in mi solnček pripeljaš.

Dobro jutro, solnček dragi!
Urno, urno, le naprej!
Hitro z žarki svojimi
dole, hribčke mi ogrej!

Dobro jutro, domovina!
Zdaj gorkote se napij,
ki želela je zaman
dolge si in sužnje dni.

Fr. Kolednik.

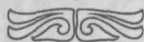
Pesem ženjice.

Le poj mi, drobni ptič,
le reži mi, srpič,
pšenico zrelo!

Le padaj, klas bogat!
A ti, o mak bahat,
kaj vztrepetavaš?

Li srpa se bojiš,
da tak plaho drhtiš,
oj, ti rdeči mak?

Bogumil Gorenjko.

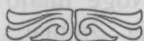
Ob žetvi.

Angelica žela
pšenico je zrelo,
škrjanček pa pesem
drobil je nad njo;
visoko pod sinjim
bil skrit je oblakom
cvetočih njiv pevec
in pel je tako:

„Kaj, deklica mlada,
pšeničico žanješ
in delaš ponosna
in vežeš jo v snop?
Nič se ti ne smili
bogato to klasje,
ki pada pod srpom
kot padlo bi v grob?“

A deklica žela
in pesem je pela:
„Oj, padaj, oj, padaj,
ti klasje zlató!
Saj Veliki Šmaren
že skoraj bo tukaj,
rumenih pogačic
nam trebalo bo!“

Bogumil Gorenjko.

Kameleon.

Opisal Lad. O.

ive kuščarice ali martinčka — kdo ga ne pozna? Kolikokrat ga gledajo otroci, ko živahno smuka po kamenju, segretem od solnca, se skriva po razpokah in zopet prikazuje prijazno glavico na dan!

Več je živali, ki jih štejemo v isto vrsto kakor martinčka, namreč h kuščaricam. Vse te živali so zleknjenega, z luskami pokritega telesa. Imajo največ po štiri kratke noge in koničaste zobe ter se hranijo z drugimi živalmi; a vendar ni nobena škodljiva.

Taka žival je tudi naš slepič, ki je podoben kači. Živi po vlažnih, senčnatih gozdovih, hrani pa se z žužki, črvi in polži. Živalca je popolnoma nedolžna. Tudi slepiču — kakor vsem kuščaricam — se rep rad odlomi, pa mu zopet doraste. Več pa je kuščaric, ki prebivajo po vročih pokrajinah. Te imajo prav čudno in nenavadno postavo.

Taka kuščarica je tudi kameleon, ki ga kaže naša podoba. Živi v Afriki, pa tudi v južni Španiji. Noge imajo po pet prstov, ki se z njimi pri plezanju oprijema. Na glavi ima greben. Telo se mu zožuje v rep, ki je

zavit ter mu služi v oprijemanje. Posebnost kameleona je ta, da mu koža menjava barve. Zato pa pravimo človeku, ki je danes takega značaja, jutri pa drugačnega, da je kakor kameleon. Posebnost kameleona je tudi ta, da lahko obrača vsako oko zase. Njegov jezik je debel, podoben črvu ter ga lahko iztegne v daljo, da si z njim lovi žuželke.

Semkaj štejejo tudi letečega zmaja, legvana, baziliska itd.

Koristen svet.

Iz francoščine poslovenil *Fr. Jordan.*

slovečemu advokatu pride nekoč kmet. Ko ta stopi v njegovo pisarnico, reče: „Prišel sem vas vprašat za dober svet, gospod advokat.“

„O, imate gotovo kako tožbo.“

„Jaz! Bog me varuj tega! Živim v veliki prijaznosti z vsemi svojimi sosedi.“

„To je jako lepo. Morda se hočete oženiti in zaradi pogodbe hočete slišati mnenje moža postave?“

„Jaz sem oženjen, in najina pogodba obstoji v tem, da otroci nekaj podedujejo po nama.“

„Prav. Potem hočete menda narediti svojo oporoko?“

„Dobro mi je, hvala Bogu, in nimam nič posebnega zapustiti.“

„Tedaj s čim naj vam postrežem?“

„No, prosim vas za kak svet.“

„Pa čemu, ker nimate narediti niti tožbe niti pogodbe ali oporoke? Razložite mi!“

„Gospod, sloveč človek ste, mož dobrega sveta; dajte mi kak svet pismeno.“

„Ali hočete svet za prihodnost?“

„Da, gospod!“

„Pa ne veste, za kakšno stvar?“

„Ne, gospod.“

„To je jako težko, kar zahtevate od mene.“

„O vem, da ste velik advokat, gospod! Če hočete, mi boste dali dober svet.“

„No, naj bo,“ reče advokat.

Premišlja pet minut. Potem napiše na list nekaj vrstic in papir zapečati v kuverto. Kmet se zahvali advokatu in mu posili plača tri franke,¹⁾ dasi se ta brani. Nato se vesel napoti domov.

„Žena moja,“ reče, ko se vrne, „dobro sem opravil. Ko sem bil v mestu, sem šel k slovečemu advokatu in sem ga prosil za svet. To me je stalo tri franke, pa bo nama v veliko korist, upam. Glej, tu je.“

„Svet,“ reče žena, „čemu, moj Bog?“

„Boš že videla.“

Kmet prime kuverto, veličastveno ulomi pečat in bere sledeče preproste besede:

„Kar lahko danes storiš, ne odlašaj na jutri.“

„Za to si dal tri franke?“ reče žena. „In zakaj hočeš, da bi ti to bilo v korist?“

„Žena,“ reče kmet resno, „dober svet nam more vselej koristiti. Moje seno je pokošeno in suho. Hotel sem ga domov dobiti jutri, pa ga speljem nocoj.“ Kmet pokliče takoj služinčad svoje kmetije.

„Prijatelji moji, nocoj gremo po seno.“

„Tako pozno! Čemu to? Noč nas dohiti sredi dela! Zakaj ne čakate do jutri zjutraj?“

„Rekel sem: nocoj in ne jutri! Naprezimo konje in naprej!“

V četrť uri je vse pripravljeno. Vozovi križajo po vasi z močnim ropotom. Ljudje stopijo k oknom, da bi videli mimoidoče. Istočasno pogledujejo proti nebu, ki je bilo vedro, razen nekoliko majhnih oblakov.

„Zakaj gre vendar ta človek tako pozno po seno?“ vprašujejo s posmehom.

Ta se ne zmeni za to, dela poleg svojih delavcev, da jim daje pogum z besedo in z zgledom. Vozovi so se napolnili; ljudje so se segreli, znoj teče delavcem s čela.

Ko je prišla noč, je bilo vse končano. Pet voz, polnih sena, je stalo pod kozelcem pridnega gospodarja. — Že začne kapati dež, pride naliv, in debele kaplje bijejo po hišah. Vso noč je deževalo. Seno poljedelcev je voda odplavila. Namesto sena so se svetile široke luže.

Kmet vzame v roke zopet advokatov svet, ga prebere vnovič, ga prilepí na zid ter reče:

„No, žena, sedaj vidiš, da dobrega sveta ne smemo prezirati. Zapišimo si ga v spomin. Obvaroval nas je velike izgube.“

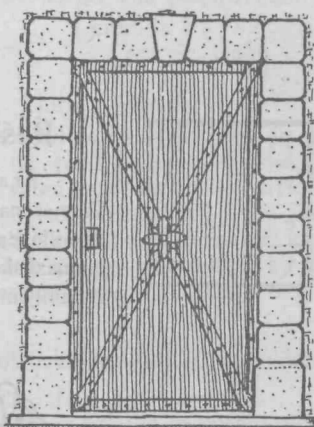
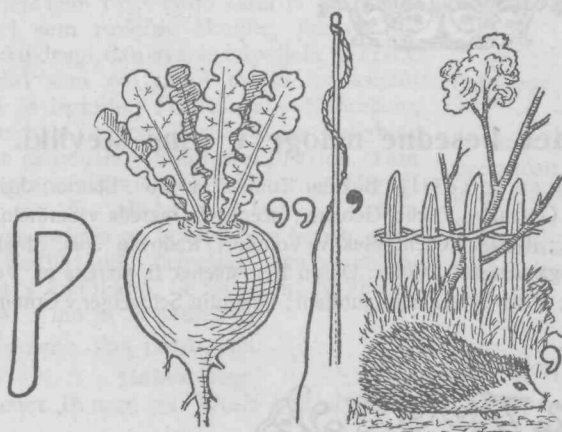
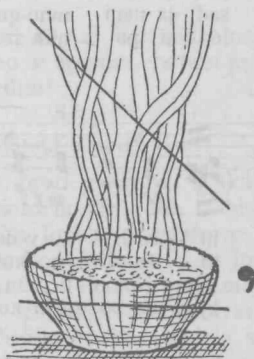
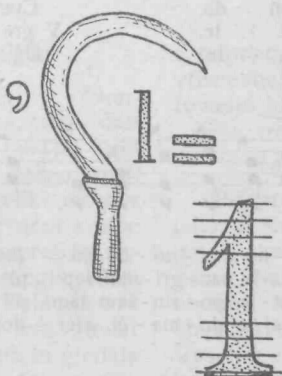
¹⁾ Frank = francoski denar, približno naša krona.

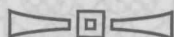

Zastavica v podobah.

Priobčil Vladko Rojec.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Moj dom.

Besede zložil B. Hojnikov.

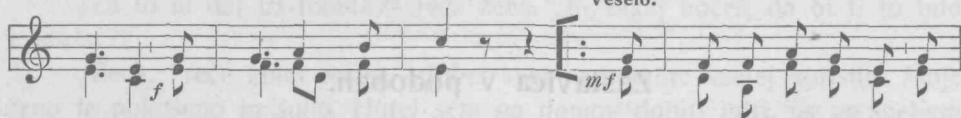
Uglasbil Iv. Kiferle.

Ljubko.

Oj, lep - še - ga kra - ja ni - kjer ne po - znam kot kraj je do -
 Ob hi - ši pa hle - vec ro - gi - na i - ma, ki slad - ke - ga
 Dre - ve - sa mo - goč - na na vr - tu sto - je, ki soč - ne - ga
 Le - di - ne se le - pe v do - li - ni vr - ste, me - tu - lji po -

Veselo.

ma - či, kjer dom svoj i - mam. Na grič - ku sa - mot - nem, tam
 mle - ka o - bi - lo nam da. Cve - toč raz - pro - sti - ra kraj
 sad - ja nam mno - go de - le. V gre - di - cah je za - lih pre -
 le - ti po njih fr - fo - le. Oj, lep - še - ga kra - ja ni -

hi - ša sto - ji, v do - li - no cve - to - čo lju - bo se sme - ji.
 hi - še se vrt, kot da bi raz - gri - njal lep pi - san se prt.
 mno - go cve - tic, in pet - je po - slu - šam tam pi - sa - nih ptic.
 kjer ne po - znam kot kraj je do - ma - či, kjer dom svoj i - mam.

i	v	e	r
v	i	n	o
e	n	a	k
r	o	k	a

Rešitev besedne naloge v osmi številki.

Prav so jo rešili: Božidar Tomažič v Slov. Bistrici; Justina Vremec na Opčinah; Fricko Gebauer, učenec II. razreda v Šmihelu pri Rudolfovem; Rezika Ofentavšek v Vojniku; Radovan Jošt, dijak I. gimnazijskega razreda v Celju; Dušan Beg, učenec II. razreda na Vrtači v Ljubljani; Vida Govékar v Ljubljani; Dragotin Schweiger v Črnomlju.

